

¹¹Mivel ez az ember feltartóztatta Pétert és Jánost, az egész nép megdöbbenve futott hozzájuk az úgynevezett Salamon-csarnokba. ¹²Amikor Péter ezt látta, így szólt a néphez: Izraelita férfiak, miért csodálkoztok ezen? Miért néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel értük volna el, hogy ő járjon? ¹³Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, a mi atyáink Istene megdicsőítette Szolgáját, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok, és megtagadtatok Pilátus színe előtt, pedig az úgy döntött, hogy elbocsátja őt. ¹⁴De ti a Szentet és Igazat megtagadtátok, és azt kértétek, hogy egy gyilkost bocsásson szabadon a kedvetekért, ¹⁵az élet fejedelmét pedig megöltétek. Őt Isten feltámasztotta a halálból, aminek mi tanúi vagyunk. ¹⁶Az ő nevébe vetett hitért erősítette meg Jézus neve ezt az embert, akit itt láttok és ismertek, és a tőle való hit adta vissza neki a teljes egészségét mindnyájatok szeme láttára. ¹⁷Most már tudom, testvéreim, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint a ti előjáróitok is. ¹⁸De Isten így teljesítette be azt, amit minden prófétája által előre megmondott, hogy az ő Krisztusa szenvedni fog. ¹⁹Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek; ²⁰hogy eljőjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek. ²¹Őt azonban az égnek kell befogadnia addig, amíg a mindenség újjáteremtése meg nem történik, amiről Isten öröktől fogva szólt szent prófétái által.

Kedves Testvéreim!

A héten néhány napra elutaztunk a családdal. Sokat sétáltunk, és séta közben Hanga többször is, amikor a kezemet fogta, azt mondat: most apa vezessen. Azzal becsukta a szemét, és ugyanúgy jött mellettem, teljesen rám bízva magát, nem félve semmi akadálytól.

Hanga hatéves, és teljes bizalommal van irányomba. Tudja, hogy nem vezetem gödörbe, nem úgy irányítom, hogy nekiütközzön egy oszlopnak.

Az én hetemet meghatározta ez a kép. Csukott szemű kislánnyal együtt sétálok.

Mi lenne, ha csak egy pillanatra becsuknánk a szemünket Isten közelében? Csak egy pillanatra átadnánk az irányítást neki, csak egy pillanatra becsukott szemmel mennénk vele kézen fogva? Néha túl felnőttek vagyunk, akik nem merik rábízni magukat Istenre. Mindent szeretnénk megmagyarázni. Mindent tudni, pedig nem erre van szükség ahhoz, hogy teljes és boldog életet élhessünk.

A húsvét utáni vasárnap már rólunk szól. Arról, hogy mit kezdünk húsvétal? Mit kezdünk Jézus halálával és feltámadásával? Jelent-e ez számunkra valamit? Vagy, ha máshogy kérdezem: vajon más lenne-e az életed, ha nem lenne ott benne Jézus feltámadása?

A mai ige éppen erre hoz egy bibliai példát. Az igében olvastunk egy emberről. Ha csak ezt a mára kijelölt szakaszt nézzük, akkor nem biztos, hogy teljes képet kapunk arról, hogy mi történik. Az előzmények a következők: Péter és János épp a Jeruzsálemi templomba tartanak, amikor a kapuban szembetalálkoznak egy születése óta nyomorék emberrel. Egy koldussal, akit mindenki jól ismert, hiszen minden nap oda tették a kapuba, és ott alamizsnáért könyörgött. Így állította meg Jézus két tanítványát is. Ekkor Péter megszólalt: *Nézz ránk!* ⁵Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. ⁶Péter így szólt hozzá: *Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében kelj fel, és járj!* ⁷És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, ⁸felugrott, talpra állt, és járt. *Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent.* ⁹Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent.

A csodára persze mindenki odasereglett Péter és János köré, mert nem értették, hogy mi is történt. Mert amit láttak, az túlmutat minden emberi tapasztalaton. Nem mindennapos, nem átlagos, nem érthető. Kik ezek az emberek, akik ezt a csodát tették? Erre Péter beszélni kezd, méghozzá arról, hogy nem ők gyógyítottak, hanem a megölt és feltámadt Jézusban való hit volt az, ami által ez a sánta járnai kezdett.

Az a Péter mondja ezt, akiről az oltár előtti igében még azt hallottuk, hogy zárt ajtó mögött gyűlt össze a többiekkel, mert félt. A feltámadás napján, Péter és a többi tanítvány bezárkózva, rettegve, a jövőtől való félelemmel várták, hogy mi fog történni. És alig telt el néhány nap, és most bátran és nyíltan szólnak, nem a zárt szobában, hanem a jeruzsálemi templomban Jézusról, méghozzá nem is akárhogy.

Mitől félt Péter és a többi tanítvány? Hogy ők is ugyanarra a sorsra jutnak, mint mesterük. Megfeszítik, megölik őket is. És valljuk be, teljesen jogos volt a félelem, mert az a gyűlölet, amely Jézust a keresztre vitte ott volt a levegőben. Nem telik el sok idő, csupán néhány hét, amikor Péter már így beszél: *a mi atyáink Istene megdicsőítette Szolgáját, Jézust, akit ti kiszolgáltattatok, és megtagadtatok Pilátus színe előtt, pedig az úgy döntött, hogy elbocsátja őt.* ¹⁴De ti a Szentet és Igazat megtagadtátok, és azt kértétek, hogy egy gyilkost bocsásson szabadon a kedvetekért, ¹⁵az élet fejedelmét pedig megöltétek.

Ti kiszolgáltattatok, megtagadtatok, megöltétek! – mondja Péter. Ti, és ez a ti valóban ugyanazokhoz szól, akik néhány nappal ezelőtt Barabbás nevét kiálltatták Jézus helyett. Akik koholt vádakkal halálra juttatták

egy, még Pilátus által is ártatlannak mondott embert. Akik maguk kérték, sőt követelték: feszítsd meg. Péter vádja Istenkároklás, és jutalma halál. Péter már nem fél. Pedig a helyzet nem változott. Péter az életét kockáztatva tesz tanúságot Jézusról.

Mi történt ezzel az emberrel? Mi történt a tanítványokkal, hogy egyik napról a másikra nemcsak, hogy nem félnek, hanem nyíltan és bátran kiállnak Jézus mellett. A megoldás viszonylag egyszerű: Találkoztak a feltámadottal. Találkoztak Isten csodájával! Találkoztak az értük megszületett fiát adó Istennel. És a félelemből bátorság, a saját élet féltéséből önfeláldozó szeretet, és tanúskodás lett.

És nem is akármilyen tanúskodás. Nem csak szavakkal, hanem tettekkel, sőt csodákkal társuló tanúskodás, amelyben meggyógyult a születésétől fogva sánta.

A tanítványok találkoztak a feltámadottal, és rádöbbenek arra, hogy az élet és halál kérdése valami egészen más, mint amit eddig gondoltak, hittek. Sőt arra jöttek rá, hogy Jézus egészen más, mint amit korábban gondoltak róla.

És ez a felismerés, az örömhír, az evangélium továbbadására buzdította őket, szembe menve még a „feszítsd meg!”-et kiállító tömeggel, a főpapokkal, a kor teljes hatalmi gépezetével. Mert ha Jézuson nincs ereje a halálnak, akkor azokon sincs, akik Jézusban hisznek. A tanítványok újjászülettek, és a Szentlélekkel betöltekezve bátran hirdették a csodát.

Ezt a mai vasárnapot már több száz éve úgy nevezik: quazi modo geniti vasárnapja. A latin kifejezés jelentése: mint újszülött csecsemők. Péter apostol levelének egy mondatára utal az a cím: mint újszülött csecsemők az igének tiszta tejét kívánjátok... írja az apostol.

Vajon megszületik-e, kezdődik-e valami új húsvét után a mi életünkben? Változik-e valami? Más lesz-e az életünk attól, hogy találkozhatunk a feltámadott Jézussal?

Mert mi is, ma is ugyanúgy találkozhatunk vele. Hogyan?

Nagyon érdekes megfigyelni mai alapigénkben, hogy Péter mintha ostromozná a tömeget: ti öltétek meg... mondja. De ha alaposabban végig gondoljuk a szavait, akkor az látszódik, hogy itt nem vádaskodik. Mert Péter nagyon jól tudja, hogy ő sem ártatlan, éppen úgy elbukott: háromszor tagadta meg mesterét. Azután azt is nagyon jól tudja, hogy a keresztfeszítés óta eltelt már jó pár hét, és bár bizonyosan voltak néhányan, akik tényleg ott voltak azon a pénteki napon Pilátus palotájánál, és kiállították a feszítsd meg-et, de a sánta meggyógyításakol összeverődött tömeg azért más volt. Mégis azt mondja: ti öltétek meg.

Egy énekünkben ezt énekeljük: „én, én okoztam minden szenvedésed, bűneim vittek keresztfára téged” (198/3).

Péter szavaiban és az énekben is az fejeződik ki, hogy el kell ismernünk, hogy Jézus miattunk halt meg. El kell ismernünk, hogy bűnösök vagyunk. Az ember ezt nem igazán szereti hangoztatni, de belül tudja. Péter ki is mondja: *19Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek;20hogy eljőjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek.*

Itt van tehát a recept. Az új élet, az új születés receptje. Nem bonyolult, csupán ennyi: tarts bűnbánatot, és térj meg. Valld meg: én, én okoztam minden szenvedésed.

Gyermekeinknek, amikor valami rosszat csinálnak, és meglátják rajtunk, hogy mérgesek vagyunk a dolog miatt, jönnek és odabújnak, és azt mondják: szeretlek, és látszik az őszinte megbánás a szemeikben. És ilyenkor persze meglágyul a szülői szív, és új lap kezdődik.

Bűnösök vagyunk. Ha ezt elismerjük, akkor ezzel azt is elismerjük, hogy Jézust mi feszítettük keresztre ezekkel a bűneinkkel. De ha már idáig eljutunk, és észrevesszük magunkat, akkor menjünk oda, bújjunk oda Istenhez, és mondjuk neki: szeretlek! És fogjuk meg a kezét, és bízunk rá az életünket. Rá, aki legyőzte a halált, legyőzte a bűnt, és megmutatta azt is, hogy aki benne hisz, annak nem csak új élete van, hanem bátran és félelem nélkül élhet.

Ez a mai örömhír. Ez minden nap örömhíre. Nincs vesztenivalód, add tovább ezt a jó hírt, hadd találkozhasson minél több ember rajtad keresztül is a feltámadott Úrral, a te megváltóddal, Jézus Krisztussal.